

TECHNIKI AKTORSKIE

Między etyką a ekologią teatru

Kierunek: wiedza o teatrze

Zajęcia laboratoryjne

II rok (semestr letni), 30 godzin

Forma zaliczenia: kolokwium ustne

Prowadzący: prof. UAM dr hab. Grzegorz Ziółkowski grzeg@amu.edu.pl

„Rzemiosło bez sztuki, która stanowi jego rację bytu, jest mechanizmem funkcjonującym w próżni. Sztuka bez rzemiosła, które daje jej siłę i trwałość, jest nieuchwytnym widmem”. Jacques Copeau

Zajęcia poświęcone są technikom aktorskim i metodom kształcenia aktorów, wypracowanym przez wybitnych reżyserów i pedagogów, reprezentujących tradycje studyjne i laboratoryjne w teatrze drugiej połowy dwudziestego wieku. W ramach laboratorium poznawane są (w teorii i praktyce) fundamentalne koncepcje wiążące się ze współczesnymi poszukiwaniami w zakresie aktorstwa, m.in.: „ciało poetyckie” Jacques’a Lecoqa, „mim cielesny” Étienne’a Decroux, „ciało-głos” Jerzego Grotowskiego i Zygmunta Molika, „preekspresywność” Eugenia Barby, „wzajemność” Włodzimierza Staniewskiego i „gramatyka stóp” Tadashiego Suzukiego. Punktem wyjścia jest dyskusja nad kondycją aktora (w nawiązaniu do myśli Tadeusza Kantora) i postulatami etycznymi sformułowanymi przez Konstantina Stanisławskiego na początku ubiegłego stulecia, a punktem dojścia kwestie ekologii teatru, podejmowane w praktykach i namyśle Włodzimierza Staniewskiego i Tadashiego Suzukiego.

Legenda		→ Film lub multimedia • Lektura obowiązkowa ○ Lektura uzupełniająca
L.p.	Temat	Zagadnienia, ilustracje filmowe, lektury obowiązkowe i uzupełniające, źródła internetowe
1.	Rozpoznanie źródeł	<p>Przedstawienie programu, form realizacji jego elementów oraz zasad obowiązujących na zajęciach.</p> <p>Omówienie źródeł do badań technik aktorskich i metod szkolenia aktorów i aktorek w dwudziestym i dwudziestym pierwszym wieku.</p> <p>Nurt laboratoryjny we współczesnym teatrze.</p> <p>Aktorstwo: sztuka czy rzemiosło.</p> <p>Szkolenie: kształcenie czy kształtowanie.</p> <p>Od etyki do ekologii teatru i aktorstwa.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Grzegorz Ziółkowski: Aktorstwo (fragment), [w:] tegoż, <i>Dwugłos O CISZY</i>, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2016, s. 123–175. ○ Odette Aslan: <i>Aktor XX wieku. Ewolucja techniki, zagadnienia etyki</i>, przełożyła Maria Olga Bieńka, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1978. ○ Anne Bogart: <i>Sześć rzeczy, które warto wiedzieć o kształceniu aktora</i>, przełożyła Iwona Libucha, „Dialog” 2001 nr 8, s. 106–114. ○ <i>Sztuka aktorstwa</i>, [w:] <i>Świadomość teatru. Polska myśl teatralna drugiej połowy XX wieku</i>, pod red. Wojciecha Dudzika, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2007, s. 141–248. <p>cw.routledge.com/textbooks/actortraining https://thedigitalperformer.co.uk/ http://grzeg-atis.home.amu.edu.pl/</p>
2.	Kondycja aktorska	<p>Kondycja aktorska w ujęciu Tadeusza Kantora (1915–1990)</p>

		<ul style="list-style-type: none"> • Tadeusz Kantor: Kondycja aktora, [w:] tegoż: Pisma, tom 1, Metamorfozy. Teksty o latach 1934–1974, wybór i opracowanie Krzysztof Pleśniarowicz, Ossolineum, Cricoteka, Wrocław, Kraków 2005, s. 386–388. ○ Co mnie łączy z Żydami, z Magdaleną Cielecką rozmawiał Paweł Smoleński, „Gazeta Wyborcza” 2015 nr 90, z 18 kwietnia, s. 30. ○ Róbcie!, rozmowa Uli Kijak z Anną Ilczuk i Michałem Opalińskim, „Czas Kultury” 2017 nr 4, s. 119–126.
3.	Etyka teatru	<p>Etyka teatru według Konstantina Stanisławskiego (1863–1938)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Konstanty Stanisławski: Etyka, przełożyła Jadwiga Żmijewska, przedmową opatrzył Tadeusz Gadacz, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 2010. ○ Ireneusz Guszpit: <i>Zbiór zasad</i>, [w:] tegoż, <i>Sceny z mojego teatru</i>, Wydawnictwo Dolnośląskie, Wrocław 2003, s. 15–50.
4.	(Psycho)fizyczny trening aktorski	<p>Metody treningowe wypracowane przez Andreia Droznina (ur. 1938) i Phillipa Zarrilli’ego (ur. 1947)</p> <p>→ Phillip Zarrilli: <i>Psychophysical Acting. An Intercultural Approach after Stanislavski</i>, Routledge, London, New York 2009.</p> <p>→ Andrei Droznin’s <i>Physical Actor Training. A Russian Masterclass with Natalia Fedorova</i>, conceived and edited by Paul Allain, Routledge, London 2012.</p>
5.	Tradycja poszukiwań teatralnych we Francji (1)	<p>Mim cielesny Étienne’a Decroux (1898–1991)</p> <p>→ <i>Pamięci Étienne’a Decroux</i> (Pour saluer Étienne Decroux), reż. Jean-Claude Bonfanti, Atmosphere Communication, FR 3 Oceaniques 1992.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Agnieszka Łukaszewicz-Posyniak: <i>Decroux – mim cielesny</i>, „Dialog” 1999 nr 2, s. 153–158. • Grzegorz Ziółkowski: Z perspektywy piwnicy. Étienne Decroux – przypomnienie, [w:] <i>Ko-mediana. Prace ofiarowane Profesor Dobrochnie Ratajczakowej</i>, pod red. Ewy Guderian-Czaplińskiej i Krzysztofa Kurka, Wydawnictwo „Poznańskie Studia Polonistyczne”, Poznań 2013, s. 275–289.

		<ul style="list-style-type: none"> ○ Étienne Decroux: <i>Moja definicja teatru</i>, [w:] tegoż: <i>O sztuce mimu</i>, przełożył Jerzy Litwiniuk, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1967, s. 39–47. ○ Jean-Louis Barrault: <i>Decroux</i>, [w:] tegoż: <i>Wspomnienia dla jutra</i>, przełożyła Ewa Krasnowolska, Czytelnik, Warszawa 1977, s. 92–95. <p>http://www.angefou.co.uk/ http://www.theatredumouvement.com/</p>
6.	Tradycja poszukiwań teatralnych we Francji (2)	<ul style="list-style-type: none"> • Ciało poetyckie Jacques’a Lecoq’a (1921–1999) <p>→ <i>Le deux voyages de Jacques Lecoq</i> (Dwie podróże Jacques’a Lecoq’a), realizacja Jean-Noël Roy, Jean-Gabriel Carasso, Online Productions, ANRAT, koprodukcja Arte France 1999.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Grzegorz Ziółkowski: <i>Jacques Lecoq – między mimem a teatrem gestu</i>, „Didaskalia. Gazeta Teatralna” 2000 nr 35 (luty), s. 37–41. ○ Jacques Lecoq: <i>Ciało poetyckie. Nauczanie twórczości teatralnej</i>, przełożyła Magdalena Hasiuk-Świerbińska, konsultacja Katarzyna Regulska, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2011. <p>www.ecole-jacqueslecoq.com</p>
7.	Tradycja poszukiwań teatralnych we Francji (3)	<ul style="list-style-type: none"> • Teatr Słońca Ariane Mnouchkine (ur. 1939) <p>→ Catherine Vilpoux <i>Ariane Mnouchkine. L’aventure du Théâtre du Soleil</i> (Ariane Mnouchkine. Przygoda Teatru Słońca), AGAT Films & Cie, ARTE France, Le Théâtre du Soleil, INA, Bel Air Média, 2009.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Magdalena Hasiuk: <i>Fabryka wizji i oaza rzemiosła</i>, [w:] tejże, <i>Teatr Słońca. Od rewolucji na kozłach do odysei uchodźców</i>, Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk, Warszawa 2016, s. 9–29. ○ Magdalena Hasiuk: <i>Spotkanie</i>, „Didaskalia. Gazeta Teatralna” 2002 nr 48 (kwiecień), s. 18–23. ○ Helen E. Richardson: <i>Ariane Mnouchkine i Théâtre du Soleil: teatralizacja historii, teatr jako metafora, aktor znaczący</i>, przełożył Grzegorz Ziółkowski, „Dialog” 2012 nr 4, s. 167–185. AT <p>www.theatre-du-soleil.fr</p>
8.	Aktorstwo w teatrze politycznym (1)	<ul style="list-style-type: none"> • Kuglarska improwizacja Daria Fo (1926–2016)

		 <p>→ <i>Dario Fo</i>, BBC, 1989.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Dario Fo, Jacques Joly: Teatr walczący i tradycja ludowa, przełożyła Marta Nowicka, „Dialog” 1974 nr 5, s. 94–100. • Monika Gurgul: Dario Fo, niesforny uczeń, „Dialog” 1998 nr 2, s. 143–151. <p>○ Ewa Bał: <i>Pragmatyka teatru</i>, [w:] tejże, <i>Lokalność i mobilność kulturowa teatru. Śladami Arlekina i Pulcinelli</i>, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2017, s. 278–307.</p>
9.	Aktorstwo w teatrze politycznym (2)	<p>Dżoker, spekta(k)tor Augusta Boala (1931–2009)</p> <p>→ Fragmenty wywiadu z Augustem Boalem dla amerykańskiej telewizji Democracy Now!</p> <ul style="list-style-type: none"> • Augusto Boal: Nieposłuszny protagonista, przełożyła Adela Karsznia, „Didaskalia. Gazeta Teatralna” 2008 nr 84 (kwiecień), s. 50–53. • Agnieszka Król: Widz to zawsze mniej niż człowiek, „Didaskalia. Gazeta Teatralna” 2008 nr 84 (kwiecień), s. 54–63. • Sabina Dziadecka: Laboratorium rzeczywistości. Kreowanie przyszłości w doświadczeniu scenicznym, „Didaskalia. Gazeta Teatralna” 2008 nr 84 (kwiecień), s. 64–69. <p>○ Katarzyna Kacprzak: <i>Teatr dla rewolucjonistów i „chorych na świat”</i>, [w:] <i>Teatr: ciało i cień</i>, pod red. Ewy Guderian-Czaplińskiej i Grzegorza Ziótkowskiego, „Poznańskie Studia Polonistyczne”, Poznań 2000, s. 165–188.</p> <p>○ Frances Babbage: <i>Augusto Boal i Teatr Uciśnionych</i>, przełożył Grzegorz Ziótkowski, „Dialog” 2012 nr 12, s. 158–183.</p> <p>○ Augusto Boal: <i>Gry dla aktorów i nie aktorów</i>, przeł. Maciej Świerkocki, Wydawnictwo Cyklady, Drama Way Fundacja Edukacji i Kultury, Warszawa 2014.</p> <p>www.ctorio.org.br www.theatredelopprime.fr www.toplab.org</p>
10.	Tradycja laboratoryjna w teatrze współczesnym (1)	<p>Jerzy Grotowski (1933–1999): od teatru ubogiego do sztuki jako wehikułu</p> <p>→ Prezentacja multimedialna towarzysząca wystawie <i>Pięćdziesiąt lat Teatru</i></p>

		<p><i>Laboratorium</i>, realizacja Grzegorz Ziółkowski, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2009.</p> <p>→ <i>Dyrygent</i>, reportaż z warsztatu Zygmunta Molika w Brzezince w kwietniu 2006 roku, realizacja Tomasz Mielnik, 2006.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Jerzy Grotowski: Od zespołu teatralnego do sztuki jako wehikułu, przełożyła Magda Złotowska, [w:] Thomas Richards: <i>Pracując z Grotowskim nad działaniami fizycznymi. Wprowadzenie oraz esej Od zespołu teatralnego do sztuki jako wehikułu Jerzego Grotowskiego</i>, przełożyli Andrzej Wojtasik, Magda Złotowska, Wydawnictwo Homini, Kraków 2003, s. 151–175. Wersja zmieniona. • Leszek Kolankiewicz: Aktorstwo w teatrze Grotowskiego, „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa” 1995 nr 2, s. 72–73. Przedruk [w:] <i>Misterium zgrozy i urzeczenia. Przedstawienia Jerzego Grotowskiego i Teatru Laboratorium</i>, pod red. Janusza Deglera i Grzegorza Ziółkowskiego, wstęp Grzegorz Ziółkowski, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2006, s. 273–279. • Jerzy Grotowski: Ku teatrowi ubogiemu (tekst), [w:] tegoż: <i>Ku teatrowi ubogiemu</i>, opracował Eugenio Barba, przedmowa Peter Brook, przełożył z języka angielskiego Grzegorz Ziółkowski, redakcja wydania polskiego Leszek Kolankiewicz, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2007, s. 13–24. Wydanie opatrzone <i>Dodatkiem edytorskim</i> Leszka Kolankiewicza, opublikowanym jako osobny wolumin. <ul style="list-style-type: none"> ○ Jerzy Grotowski: <i>Ćwiczenia; Głos</i>, [w:] tegoż: <i>Teksty z lat 1965–1969. Wybór</i>, wybór i redakcja Janusz Degler, Zbigniew Osiński, wydanie 2 poprawione i uzupełnione, Wydawnictwo Wiedza o Kulturze, Wrocław 1990, s. 87–110; 111–144. ○ Jerzy Grotowski: <i>Performer</i>, [w:] tegoż: <i>Teksty z lat 1965–1969. Wybór</i>, wybór i redakcja Janusz Degler, Zbigniew Osiński, wydanie 2 poprawione i uzupełnione, Wydawnictwo Wiedza o Kulturze, Wrocław 1990, s. 214–218. ○ Grzegorz Ziółkowski: <i>Guślarz i eremita. Jerzy Grotowski: od wykładów rzymskich (1982) do paryskich (1997–1998)</i>, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2007, s. 279–286. <p>www.grotowski-institute.art.pl www.grotowski.net www.theworkcenter.org https://nwplab.com/</p>
11.	Tradycja laboratoryjna w teatrze współczesnym (2)	<p>Peter Brook (ur. 1925): teatr bezpośredni i promieniowanie esencji</p> <p>→ <i>Spotkania z wybitnymi ludźmi</i> (Meetings with Remarkable Men), reż. Peter Brook, 1979.</p> <p>→ <i>Peter Brook – The Tighrope</i>, reż. Simon Brook, Brook Productions, Cinemaundici, Arte France in association with the CIRT, the CNC and the Procirep, 2013.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Lorna Marshall, David Williams: <i>Peter Brook. Przejrzystość i niewidzialna sieć</i>, przełożyła Iwona Libucha, „Dialog” 2002 nr 10, s. 132–146. • Peter Brook: Promieniowanie esencji, [w:] tegoż: <i>Ruchomy punkt. Czterdzieści lat poszukiwań teatralnych, 1946–1987</i>, przełożyli Ewa Guderian-Czaplińska i Grzegorz Ziółkowski, Ośrodek Grotowskiego, „Poznańskie Studia Polonistyczne”, Poznań, Wrocław 2004, s. 250–255. <ul style="list-style-type: none"> ○ Peter Brook: <i>Pusta przestrzeń</i>, przełożył Witold Kalinowski, wstęp Zygmunt Hübner, noty

		<p>Małgorzata Semil, Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe, Warszawa 1981.</p> <p>o Grzegorz Ziółkowski: <i>Teatr Bezpośredni Petera Brooka</i>, Wydawnictwo słowo/obraz terytoria, Gdańsk 2000.</p> <p>http://www.newspeterbrook.com/ www.bouffesdunord.com</p>
12.	Tradycja laboratoryjna w teatrze współczesnym (3)	<p>Eugenio Barba (ur. 1936): sekretna sztuka aktora, preekspresywność</p> <p>→ <i>Księżyc i ciemność</i> (Moon and Darkness), Odin Teatret 1980.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ian Watson: Trening aktorski według Eugenia Barby. <i>Aktorstwo – zasady, preekspresywność oraz „temperatura własna”</i>, przełożyła Iwona Libucha, „Dialog” 2003 nr 4, s. 150–162. • Lluís Masgrau: Technika i kreatywność, przeł. Agnieszka Cieślak, pod red. Grzegorza Ziółkowskiego, Ośrodek Badań Twórczości Jerzego Grotowskiego i Poszukiwań Teatralno-Kulturowych, Wrocław 2005. <p>o Eugenio Barba, Nicola Savarese: <i>Sekretna sztuka aktora. Słownik antropologii teatru</i>, przełożył zespół, red. wyd. pol. Leszek Kolankiewicz, Ośrodek Badań Twórczości Jerzego Grotowskiego i Poszukiwań Teatralno-Kulturowych, Wrocław 2005.</p> <p>o Eugenio Barba: <i>Powracające zasady</i>, [w:] tegoż: <i>Canoe z papieru. Traktat o Antropologii Teatru</i>, przełożyli Leszek Kolankiewicz i Dagmara Wiergowska-Janke, redakcja wydania polskiego Leszek Kolankiewicz, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2007, s. 28–61.</p> <p>o Eugenio Barba: <i>Spalić dom. Rodowód reżysera</i>, przełożyła Anna Górka, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Wrocław, Warszawa 2011.</p> <p>www.odinteatret.dk</p>
13.	Ekologia teatru (1)	<p>Włodzimierz Staniewski (ur. 1950): praktykowanie humanistyki, wzajemność i tradycja „Gardzienice” (Teatr Pieśń Kozła, Stowarzyszenie Chorea, Teatr Wiejski Węgajty, Schola Teatru Wiejskiego Węgajty, Teatr ZAR)</p> <p>→ <i>Po nowe naturalne środowisko teatru</i>, zdjęcia Jacek Petrycki, TVP 1994.</p> <p>→ Fragmenty CD-ROM towarzyszącego książce Włodzimierza Staniewskiego i Alison Hodge: <i>Hidden Territories</i>, realizacja Peter Hulton, Routledge, London and New York 2003.</p> <p>→ Fragmenty CD-ROM <i>Praktykowanie humanistyki. Esej teatralny Włodzimierza Staniewskiego przygotowany z okazji Jubileuszu XXX-lecia Katedry/Instytutu Kultury Polskiej Uniwersytetu Warszawskiego</i>, Ośrodek Praktyk Teatralnych „Gardzienice”, Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszewskiego, „Dialog” 2006.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Odczynianie świata, z Włodzimierzem Staniewskim rozmawia Zbigniew Taranienko, „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa” 1991 nr 3–4, s. 43–52. • Alison Hodge: <i>Włodzimierz Staniewski: Gardzienice i aktor naturalizowany</i>,

		<p>przełożyła Anna Wyka, „Dialog” 2003 nr 5, s. 108–125.</p> <ul style="list-style-type: none"> ○ Zbigniew Taranienko: <i>Gardzienice. Praktyki teatralne Włodzimierza Staniewskiego</i>, Wydawnictwo Test, Lublin 1997. ○ Tadeusz Kornaś: <i>Gardzienice. Włodzimierz Staniewski i Ośrodek Praktyk Teatralnych</i>, Wydawnictwo „Homini”, Kraków 2004. <p>www.gardzienice.art.pl</p>
14.	Ekologia teatru (2)	<p>Tadashi Suzuki (ur. 1939): kultura jest w ciele, gramatyka stóp</p> <p>→ <i>Teatr i nie-teatr</i>, realizacja Elżbieta Sitek, Jarosław Szymkiewicz, TVP Wrocław 1975.</p> <p>→ Fragmenty nagrania podstaw treningu Suzukiego, prowadzonego przez Paula Allaina, Arts Archives, 2000.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Paul Allain: <i>Sztuka bezruchu. Praktyka teatralna Tadashiego Suzukiego</i>, przełożył Grzegorz Ziółkowski, „Didaskalia. Gazeta Teatralna” 2002 nr 47 (luty), s. 62–67. • Tadashi Suzuki: <i>Kultura jest w ciele</i>, [w:] tegoż: <i>Czym jest teatr?</i>, przełożyła Anna Sambierska, wstęp i redakcja naukowa Henryk Lipszyc, Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Wrocław 2012, s. 37–67. ○ Grzegorz Ziółkowski: <i>Zakorzenie i eklektyzm. O teatrze Tadashi Suzuki</i>, „Didaskalia. Gazeta Teatralna” 1998 nr 25–26 (maj-czerwiec), s. 86–91. <p>www.ipaf.or.jp</p>
15.	Podsumowanie	Dyskusja

Obecność, zaliczenie przedmiotu

1. Obecność na zajęciach jest obowiązkowa i nie dopuszcza się nieobecności nieusprawiedliwionych.
  3. W przypadku nieusprawiedliwionego opuszczenia zajęć student/ka zobowiązany/a jest do zgłoszenia się do prowadzącego w godzinach konsultacji i do zreferowania zagadnień poruszanych na opuszczonych przez siebie zajęciach.
  4. Warunkiem zaliczenia przedmiotu jest zdanie kolokwium ustnego, którego zakres wyznacza program realizowany na zajęciach (wraz z podanymi przy poszczególnych zagadnieniach lekturami).
- Przykładowe zagadnienia i pytania:
- a. Przedstaw rozumienie aktorstwa u Tadeusza Kantora w odniesieniu do jego idei rzeczywistości „najniższej rangi”.
  - b. Jak mógłby wyglądać „dekalog” tworzący fundament etyki aktorskiej u Konstantina Stanisławskiego.
  - c. Wyjaśnij, na czym polega radykalizm postawy artystycznej Étienne’a Decroux.
  - d. Na czym polega specyfika działalności edukacyjnej Jacques’a Lecoqa, a w szczególności jego podejście do pracy aktora z ruchem?
  - e. Wyznacz miejsce Teatru Słońca Ariane Mnouchkine wśród dwudziestowiecznych laboratoriów teatralnych.
  - f. Omów główne źródła teatru Daria Fo i wyjaśnij, jak korzystał z inspiracji płynących z tych źródeł.
  - g. Przetwórz miejsce widza w teatrze Augusta Boala i wyjaśnij na czym polega koncepcja spekta(k)tora.
  - h. Wyjaśnij związek między koncepcjami aktu całkowitego i teatru ubogiego w refleksji i praktyce Jerzego Grotowskiego.
  - i. Przedstaw główne grupy ćwiczeń wypracowanych przez Teatr Laboratorium Jerzego Grotowskiego i ich związek z twórczością teatralną.

- j. Co znaczy pojęcie preekspresywności w ujęciu Eugenia Barby? Wyjaśnij źródła tej koncepcji i wskaż konsekwencje dla praktyki aktorskiej w Odin Teatret.
- k. Przedstaw główne tezy antropologii teatru Barby i wyjaśnij, dlaczego mówi on o „sekreтах” sztuki aktorskiej.
- l. Jakie zadania wyznacza aktorowi Peter Brook w swoim teatrze i jakie musi on osiąść umiejętności, aby sprostać tym zadaniom.
- m. Czym jest „wzajemność” w treningu aktorskim wypracowanym przez Włodzimierza Staniewskiego i „Gardzienice”.
- n. Wskaż zależność pomiędzy skonwencjonalizowanymi tradycjami teatralnymi Japonii a nowatorskimi koncepcjami aktorstwa u Tadashiego Suzukiego.